

**A
Unique
Ambassador
of
தமிழ்**

A
Unique
Ambassador
of
தமிழ்

வெளியீடு

திருமறைக் கலாமன்றம்

238 பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்

பதிப்புரை

தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் நூற்றாண்டு (1913 - 2013) பெருவிழாவைச் சிறப்பிக்கும் முகமாக முன்னெடுக்கப்படும் பல்வேறு செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக திருமறைக் கலாமன்றம் இச் சிறு நூலினை வெளியீடு செய்கின்றது.

இந் நூலில் தனிநாயகம் அடிகளாரின் நினைவாக கொழும்புத்துறை தூய சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரியின் தனிநாயகம் தமிழ்மன்றம் 1993ஆம் ஆண்டு முதல் நிகழ்த்தி வருகின்ற நினைவுப் பேருரைகளில், தனிநாயகம் அடிகளாரின் வாழ்க்கை மற்றும் ஆளுமைப் பண்புகளை வெளிப்படுத்தும் முகமாக அமைந்த இரண்டு பேருரைகளும், அடிகளாரின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தை வெளிப்படுத்தும் முகமாக திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குநர் நீ.மரியசேவியர் அடிகளாரால் எழுதப்பட்ட 'செந்தமிழின் மாண்புரைத்தோன்' என்னும் சித்திரமும், மற்றும் 'நடனப்பாடல்' ஆகியவற்றுடன், நாட்டியக் கலை பற்றி தனது தமிழ்த்தூது நூலில் தனிநாயகம் அடிகளார் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் என்பன தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலில் இடம்பெற்றுள்ள நினைவுப் பேருரைகள் இரண்டும் குருத்துவக் கல்லூரி தனிநாயகம் தமிழ் மன்றத்தினால் நடத்தப்பட்ட முதலாவது மற்றும் மூன்றாவது பேருரைகளாகும். இவை முறையே 03.07.1993, 12.05.1995 ஆகிய திகதிகளில் நிகழ்த்தப்பட்டவையாகும்.

முதலாவது பேருரையை அமரத்துவமடைந்த முன்னாள் யாழ்.மறை மாவட்ட ஆயர் பேரருத்திரு. கலாநிதி வ.தியோகுப் பிள்ளை ஆண்டகை 'தனி நாயகமானார்' என்னும் தலைப்பிலும், மூன்றாவது பேருரையை திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குநர் நீ.மரியசேவியர் அடிகள் 'தமிழ்த்தூதின் தனி ஆளுமை' என்னும் தலைப்பிலும் நிகழ்த்தியிருந்தார்கள். இவ் இரு பேருரைகளும் இந் நூலில் மீள் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதற்காக குருத்துவக் கல்லூரி தனிநாயகம் தமிழ் மன்றத்திற்கு எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இந் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 'செந்தமிழின் மாண்புரைத் தோன்' மற்றும் பாடல் என்பன யாழ்ப்பாண மறை மாவட்டமும், யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கமும் இணைந்து 27, 28 ஜூலை 2013 ஆகிய திகதிகளில் யாழ்ப்பாணம் திருமறைக் கலாமன்ற அரங்கில் நடத்திய

தனிநாயகம் அடிகளாரின் நூற்றாண்டுப் பெருவிழாவின் போது உரைச் சித்திரமாகவும், வரவேற்பு நடனமாகவும் அரங்கேற்றப்பட்ட படைப்புக்களாகும்.

தமிழ் மொழியின் நீடித்த, நிலையான வாழ்வுக்காக தன் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியை அர்ப்பணித்து இன்று நூற்றாண்டுத் தமிழ் மகனாய் தமிழர் வாழும் தேசமெங்கும் பெருமையுடன் நினைவு கூரப்படும் தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாருக்கு இச் சிறு நூலை சமர்ப்பணம் செய்வதில் எல்லை யற்ற மகிழ்வடைகின்றோம்.

கீ.செல்மர் எமில்

ஊடக இணைப்பாளர்
திருமறைக் கலாமன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

தனி நாயகமானார்

பேரருட்கலாநீதி வ.தீயோகுப்பிள்ளை

அருள்திரு ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளின் உடன் மாணவர்கள் என்ற வகையில் இன்று இருவர்தான் இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர் அருட்திரு ஜோசப் கருணாகரர் அடிகள், மற்றவர் நான். நாம் இருவரும் யாழ்ப்புணை பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும், உரோம் நகரில் உள்ள மறைய றிவுப்புக்கான திருத்தந்தையின் கல்லூரியிலும் அவரோடு இருந்தோம். 1930 களின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியர் அவர்கள் கேம்பிரிட்ஜ் உயர் பிரிவில் படிக்கும் போது, நாம் இருவரும் யாழ்ப்புணை மாட்டினார் குருமட மாணவர்களாக புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலே கீழ் வகுப்புக்களில் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். பரிசளிப்பு விழாக்களில் பரிசில்களைப் பெறுவதோடு மட்டுமன்றி, உயர்பிரிவு ஆங்கிலப் பேச்சுப் போட்டியில் பங்கு பற்றி, ஜூலியஸ் சீசர் என்ற நாடகத்தில் வரும் மார்க் அன்ரனி என்பவரின் உரை மூலம் இவர் பிரபல்யம் அடைந்தார்.

ஒரு குருவாக வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் செல்வன் ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியருக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் கேம்பிரிட்ஜ் உயர் பிரிவுப் பரீட்சைக்கு இலத்தீன் மொழியை ஒரு பாடமாக தேர்ந்து கொண்டார். கேம்பிரிட்ஜ் உயர்பிரிவுப் பரீட்சைக்கு தமிழை ஒரு பாடமாகக் கொள்ள வில்லை. எனவே, கல்லூரியில் இவர் தமிழ்மொழியை நன்கு கற்கவில்லை. ஆங்கில இலக்கியத்தை நன்கு கற்று ஆங்கில மொழியில் நல்ல திறமை பெற்றிருந்தார்.

நெடுந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு, ஊர்காவற்றுறையில் திருமணம் செய்து குடும்ப சகிதம் அங்கு வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரனிஸ்லோஸ் என்பவரின் மகன்தான் சேவியர். புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த இறுதி நாட்களில் சேவியர் தன் தாயை இழந்தார். யாழ்ப்புணை வட்டத்திலே ஒரு குருவாகப் பணிபுரிய இவர் விரும்பியபோதிலும் தாயைப் பிரிந்த நிகழ்வானது, இவர் கொழும்பு பெரிய குருமடத்தில் சேர்வதைத் தாமதப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். குருத்துவக் கல்வியைக் கற்பதற்காக கொழும்பு புனித பேணாட் குருமடத்திற்கு செல்ல வேண்டிய நேரம் வந்தது. எனவே யாழ்ப்புணை மரியன்னை பேராலயத்தில் அன்றைய யாழ்ப்புணை ஆயர் அதி வந்தனைக்குரிய ஜோன் அல்பிரட் கியோமர் ஆண்டகையிடமிருந்து குருவுக்குரிய திரு உடையைப் பெற்றுக் கொண்டார். அப்போது நாம் இருவரும் பத்திரிசியார் கல்லூரி மாணவர்களாகவே இருந்தோம். அவர் தனது மெய்யியல் கல்வியை நன்றாகக் கற்றார். ஆனால் 1933ஆம் ஆண்டு ஆயர் கியோமர், சகோ. ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியரை குருமடத்திலிருந்து விலகுமாறு பணித்துள்ளார் என்ற துயரச் செய்தியை அறிந்தோம்.

ஏறக்குறைய இதே காலப்பகுதியில், சுத்தோலிக்க திருச்சபையில் இணைந்தவரும் கேரளத்தில் உள்ள திருவனந்தபுர, சீரோ மலங்கார சபையின் ஆயருமான ஆயர்மார் ஜவானியோஸ் அவர்கள் தன் மறைவட்டத்திற்கு குரு மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்காக கொழும்பு வந்திருந்தார். இவருடைய மறைவட்டத்தில் சேர விரும்புகிறவர்கள் மலையாள மொழியையும் சீரோ மலங்கார வழிபாட்டில் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கும் முறையையும் கற்க வேண்டியிருந்தது.

பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நன்கு அறிமுகமானவரான சகோ. சேவியரை அருட்தந்தையர்கள் சாள்ஸ் மத்தியூஸ் o.m.i., ரி.எம்.எவ்.லோங் o.m.i ஆகியோரின் பரிந்துரையின் பேரில் ஆயர் ஜவானியோஸ் அவர்கள் தன் மறைவட்டத்தில் பணி செய்வதற்கென ஏற்றுக்கொண்டார். இறையியல் கல்வியை மேற்கொள்வதற்காக உரோம் நகரில் உள்ள மறையறிவிப்புக்கான திருந்தந்தையின் கல்லூரிக்கு ஆயர் இவரை அனுப்பி வைத்தார்.

1935ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதத்தில் நானும் சகோ. அந்தோனிப் பிள்ளை சூசைப்பிள்ளையும் (பிற்காலத்தில் அருள்திரு. கருணாகரர்) குருத்துவக் கல்வியைக் கற்பதற்காக உரோம் நகரில் உள்ள அதே கல்லூரிக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அங்கே சகோ. ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியரைக் கண்டு நாம் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டோம். அங்கே இவர் சகோ. சேவியர் ஸ்ரனிஸ்லோஸ் என்று அழைக்கப்பட்டார். எம் இருவருக்கும் இத்தாலிய மொழி தெரியாத நிலையில் அவர் எங்களை வரவேற்று, எமக்கு வேண்டிய அனைத்து உதவிகளையும் செய்தார். அவர் இறையியல் 2ஆம் வருடம் படித்த போது நாம் இருவரும் மெய்யியல் முதலாம் வருடத்தை ஆரம்பித்தோம். எமக்கு குடும்பப் பெயர்கள் இல்லாத காரணத்தால் சகோ. சூசைப்பிள்ளை அவர்கள், சகோ. ஜோசப் அந்தோனிப்பிள்ளை என்றும் நான் சகோ. ஜேம்ஸ் பஸ்தியாம்பிள்ளை என்றும் அங்கே அழைக்கப்பட்டோம்.

1938ஆம் ஆண்டு மார்ச் 19ஆம் திகதி அன்று சகோ. சேவியர் ஸ்ரனிஸ்லோஸ் அவர்கள் குருவாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார். அவர் தனது முதல் திருப்பலியை புனித செசிலியாவின் அடிநிலைக் கல்லறைச் சிற்றாலயத்தில் நிறைவேற்றினார். இவர் கிறிஸ்தவத் தொல்பொருளியலில் (Christian Archaeology) சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். தனது கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு ஆய்வுப் பொருளாக மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வட ஆபிரிக்க ஆயர் புனித சிப்பிரியனின் காலமும், வாழ்வும் என்பதைத் தெரிந்து இறையியலில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றார்.

அருள்திரு. ஸ்ரனிஸ்லோஸ் அடிகளார் உரோம் நகரில் மறையறிவிப்புக் கல்லூரியில் இருந்த 5 வருட காலப்பகுதியில் இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகியவற்றில் நல்ல பாண்டித்தியம் பெற்றார். அத்தோடு தற்கால ஐரோப்பிய மொழிகளான இத்தாலியம், பிரெஞ்சு, ஸ்பானியம், ஜேர்மன், போர்த்துக்கேய மொழிகளையும் அவற்றின் இலக்கியங்களையும் கற்றார். பத்திரிசியார் கல்லூரியில் இருந்த

காலப்பகுதியில் அவர் ஆங்கில இலக்கியத்தை ஏற்கெனவே நன்கு கற்றிருந்தார்.

அவர் உரோம் நகரில் இருந்த 5 வருடக் காலப்பகுதியில் மலையாள மொழியையோ, சீரோ மலங்கார சபையின் வழிபாட்டு முறையையோ கற்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. திருவனந்தபுர மறைவட்டத்தில் இருந்து மறையறிவிப்புக் கல்லூரிக்கு வந்திருந்த மலையாள மாணவர்கள் அவரோடு அதிக நட்புடன் பழகவில்லை. அவரை இவர்கள் அன்னியன் போலவே நடத்தினார்கள். ஆகவே 1939இல் ஒரு குருவாக திருவனந்தபுரத்திற்கு அவர் சென்றபோது அங்கு தன்னை ஒரு அன்னியராகவே உணர்ந்தார். அவருக்கு மலையாள மொழியும் தெரியவில்லை, சீரோ மலங்கார வழிபாட்டில் திருப்பலி நிறைவேற்றவும் தெரியவில்லை. அத்துடன் மறைவட்டத்தில் இருந்த மலபார் குருக்கள் இவருடன் அதிக நட்பாகப் பழகவில்லை. எனவே தான் பணி செய்வதற்கான மறைவட்டத்தை மாற்றிக் கொள்வதற்கான அனுமதியைப் பெறும் பொருட்டு அவர் மீண்டும் உரோமுக்கு வந்தார். மறையறிவிப்புப் பேராயத்தின் தலைவரான கருதினால் இவரை மாணவப் பருவத்தில் அறிந்திருந்தாராயினும் இவர் கோரிய அனுமதியை மறுத்து, திருவனந்தபுர மறைவட்டத்திற்கே திரும்பிச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார். இவர் இறையியலில் மிகத் திறமையான மாணவராக இருந்தபடியால், இவருடைய பேராசிரியர்கள் சிலரும், ஆன்மீகக் குருவும் மேன்மை தங்கிய கருதினால் அவர்களிடம் இவருக்காக பரிந்து பேசினார்கள். இதன் பயனாக சேவியர் ஸ்ரனிஸ்லோஸ் அடிகள் திருவனந்தபுர மறைமாவட்டத்திற்கு திரும்பிய பின்னர் இந்தியாவின் வேறொரு மறைமாவட்டத்தில் சேர்ந்து இறைபணியாற்ற கருதினால் அவர்கள் இவருக்கு அனுமதியளித்தார்.

இந்த வேளையில் தான் தென் இந்தியாவில் உள்ள தூத்துக்குடி மறைமாவட்ட ஆயர் பேரருள் கலாநிதி பிரான்சிஸ் திபூர்சியுஸ் ரோச் ஆண்டகை அவர்கள் அருள்தந்தை ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியர் அடிகளாருக்கு உதவ முன்வந்தார். ஆயர் அவர்கள் இவரை தன் மறைவட்டத்தில் ஏற்றுக் கொண்டார். அக் காலத்தில் இந்தியாவிலேயே உரோமைத் திருச்சபையின் ஒரே ஒரு சுதேச ஆயராக ஆயர் ரோச் அவர்கள் விளங்கினார். கஷ்டமான சூழ்நிலையில் இருந்த குருமாணவர்கள், குருக்கள் மட்டில் இவர் அன்புள்ளம் கொண்டவராகவும், சிறந்த உதவியாளராகவும் விளங்கினார்.

1939ஆம் ஆண்டு, தூத்துக்குடி மறைமாவட்டத்தில் வடக்கன்குளம் என்ற இடத்தில் உள்ள புனித திரேசா உயர்நிலைப் பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியராக தந்தை ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியர் தன் பணியை ஆரம்பித்தார். அங்கே 5 வருடங்களாக ஆங்கிலமும், வரலாறும் படிப்பித்தார். இவ்வேளையில் தான் தன் பாடசாலை நாட்களில் கற்காத தமிழ்மொழியையும், இலக்கியங்களையும் கற்கவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார். ஆகவே ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதரிடம் தனியாகச் சென்று தமிழ் மொழியையும், இலக்கியங்களையும் கற்றார்.

இக் காலப்பகுதியில் தான் இவருடைய தந்தையார் இறைவனடி

சேர்ந்தார். எனவே தன் ஒரேயொரு இளைய சகோதரியை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள திருக்குடும்பக் கன்னியர்களின் பராமரிப்பில் ஒப்படைத்தார்.

தமிழ் மொழி, இலக்கியங்களைப் படிப்பதில் தந்தை சேவியருக்கு இருந்த ஆர்வத்தைக் கண்ட ஆயர் றோச் ஆண்டகை 1945இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் மொழி, இலக்கியத்தில் பட்ட மேற்படிப்பை மேற்கொள்ள இவருக்கு அனுமதி அளித்தார். பல்கலைக்கழகத்தில், கத்தோலிக்கரும், பல்கலைக்கழக உபவேந்தருமாகிய பேராசிரியர் எம். இரத்தினசுவாமி அவர்களோடு நட்புக் கொண்டார். பெரும்பாலும் இந்தக் காலப்பகுதியில்தான், தன் தந்தையின் நினைவாக அவருடைய குடும்பப் பெயரான 'தனிநாயகம்' என்ற பெயரை ஸ்ரனிஸ்லோஸ் சேவியர் என்ற தன் பெயரோடு சேர்த்துக் கொண்டார்.

1945இல் நானும் அருட்தந்தை சூசைப்பிள்ளை அடிகளாரும் உரோமிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு திரும்பியிருந்தோம். அந்த நேரத்தில், ஞானஸ்நானப் பெயரோடு தமிழ்ப் பெயரையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற வன்மையான இயக்கம் எங்கும் நிலவியது. இக் கருத்து யாழ்ப்பாணக் குருக்களிடமும் இருந்தது. எனவேதான் 'வில்லவரசிங்கம்', 'மதுரநாயகம்' போன்ற பெயர்கள் வழக்கத்திற்கு வந்தன. சூசைப்பிள்ளை அடிகளாரும் அருள்திரு ஏ.ஜோசப் கருணாகரர் என்று தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டார்.

1947இல் அருள்தந்தை எஸ்.சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளார், தமிழ் மொழி, இலக்கியம் என்பவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்று கலை முதுமாணிப் பட்டத்தை (எம்.ஏ) நிறைவு செய்தார். இரண்டு வருடங்களின் பின் இலக்கிய முதுமாணிப் பட்டத்தையும் (எம்.லிட்) பெற்றுக்கொண்டார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து விலகிய தனிநாயகம் அடிகளார், கத்தோலிக்க இலக்கிய வெளியீடுகளை ஊக்குவித்து வளர்ப்பதற்காக 'தமிழ் இலக்கியக் கழகம்' ஒன்றை தூத்துக்குடியில் நிறுவினார். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை புற்றிய ஆராய்ச்சியை இவர் தன் இலக்கிய முதுமாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டிருந்தார். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இவ்வாய்வு, 1971இல் 'பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை: கருத்தும் விளக்கமும்' என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டது.

தூத்துக்குடி ஆயர் றோச் ஆண்டகை சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளாரின் அறிவுப் புலமையைப் பெரிதும் பாராட்டினார். அத்துடன் இந்தியாவிலும் உலகிலும் தமிழ் அறிஞர் மத்தியில் அடிகளார் அவர்கள் வழிகாட்டும் ஒளியாகத் திகழவேண்டுமெனவும் ஆயர் விரும்பினார். அதனால் தான் தமிழ் மொழியின் பெருமையை அதன் இலக்கியச் செல்வங்களை அனைவரும் அறிய வேண்டுமென்பதற்காக தேவை ஏற்படும் போது இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் பயணம் செய்ய ஆயர் அடிகளாருக்கு அனுமதி அளித்தார். தமிழ் இலக்கியக் கழக நிறுவனரும், இயக்குநரும் என்ற வகையில் 1950இல் தந்தை தனிநாயகம் அடிகளார் தனது முதலாவது சொற்பொழிவுச்

சுற்றுப்பயணத்தை வெளிநாடுகளுக்கு மேற்கொண்டார். இந்தப் பயணத்தின் போது அவர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், தென் அமெரிக்க நாடுகள், யப்பான் ஆகியவற்றிற்குச் சென்றார். தன்னுடைய சொற்பொழிவுகளின் போது தமிழ் இந்து சமயத்தின் மொழி மட்டுமல்ல என்றும், அது இஸ்லாமிய, பௌத்த, கிறிஸ்தவ இலக்கியங்களினதும் மொழி என்றும், தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள பல நூல்களை மனிதக் கண்ணோட்டத்தில் இருந்தே யாரும் சுற்றறிய முடியும் என்றும் எடுத்துக்காட்டினார். தனது அமெரிக்கச் சுற்றுப் பயணத்தின்போது தமிழர் பண்பாடு, தமிழ் இலக்கியம், அதன் ஆய்வு என்பவற்றில் ஆர்வம் காட்டிய அறிஞர்கள், நிறுவனங்கள், பல்கலைக் கழகங்கள் என்பவற்றோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தினார். மிகத் திறமையாக ஆங்கிலம் பேசக்கூடியவர் என்பதால் இலகுவாக அனைவரது அபிமானத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். தனது சுற்றுப் பயணத்தின் பின்னர் ஒரு ஆங்கில ஏட்டின் தேவையை அவர் உறுதியாக உணர்ந்தார். இதன் மூலமே தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு என்பவற்றை தமிழ் பேசாத வெளி உலகிற்கு தெரியப்படுத்த முடியும் என நினைத்தார். எனவே 1952 பெப்ரவரியில் தூத்துக்குடி தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் ஊடாக 'தமிழர் பண்பாடு' என்ற ஆங்கில இதழை காலாண்டுச் சஞ்சிகையாக வெளியிட ஆரம்பித்தார். பிற்காலத்தில் தந்தை தனிநாயகம் அடிகளார் திருப்தியோடு கூறியது போல, "தமிழர் பண்பாடு ஒரு ஊக்குவிக்கும் சக்தியாக உலகெங்கும் வாழும் தமிழறிஞர்கள் மத்தியில் செயற்பட்டது. அத்துடன் இது கல்வி சம்பந்தமான உறவு மற்றும் நட்புக்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியது. இதன் மூலமே அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மன்றத்தின் உருவாக்கமும் (1964) முதலாவது அனைத்துலக மகாநாடும் (1966) சாத்தியமாகியது".

தூத்துக்குடி ஆயர் ரோச் ஆண்டகை, தூத்துக்குடி ஆயர் பொறுப் பிலிருந்து இளைப்பாறும் நேரம் அண்மித்து இருந்தபடியால் தனிநாயகம் அடிகளுக்கு ஒரு சலுகையை அளித்தார். அதாவது தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் இலக்கியம் என்பவற்றை வளர்க்கும் பொருட்டு தூத்துக்குடி மறைமாவட்டத் திற்கு வெளியே வசிக்கும் சலுகையாகும். இச் சலுகையானது கல்வி சம்பந்தமான கற்பித்தல் போன்ற வேலைகளில் அவர் சுதந்திரமாக பங்கு கொள்ள வழி செய்தது. ஆகவே 1952இல் தனிநாயகம் அடிகளார் தூத்துக்குடி மறைமாவட்டத்தில் இருந்து புறப்பட்டு, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வித்துறை விரிவுரையாளர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அருள்தந்தை தனிநாயகம் அடிகளார் இந்திய, மற்றும் அனைத்துலகத் தமிழ் அறிஞர்களின் பாராட்டை மட்டுமன்றி வியப்பையும் பெற்றுக் கொண்டார். காரணம் ஆங்கில மொழியோடு இலத்தீன், கிரேக்கம், எபிரேயம், இத்தாலியம், பிரெஞ்சு, ஸ்பெயின், போத்துக்கல் போன்ற முற்கால தற்கால மொழிகளிலும் அவற்றின் இலக்கியங்களிலும் அவர் சிறப்பான பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தமையேயாகும்.

Reminiscences of

REV.FR.-STANISLAUS XAVIER THANI NAYAGAM

Rt. Rev. Dr. B. Deogupillai

There are at present only two persons living, who were companions of Rev. Fr. Stanislaus Xavier Thani Nayagam both in St. Patrick's College, Jaffna, and in the Pontifical College for the Propagation of the Faith, Rome, namely, Rev. Fr. Joseph Karunaharar and myself. Both of us were seminarians in St. Martin's Seminary, Jaffna, studying in the lower forms in St. Patrick's College in the early 1930s when Stanislaus Xavier was in the Cambridge Senior Forms. Besides winning prizes at the Prize-givings he became famous by winning the Senior English Elocution Prize with the speech of Mark Antony in 'Julius Caesar.'

Master Stanislaus Xavier must have had the idea of becoming a priest, for he offered Latin as a subject for the Cambridge Senior Examination. He did not study Tamil well in College since he was not to offer it as a subject for the Cambridge Senior Exam. He excelled in English and studied English Literature well.

Xavier was the son of Stanislaus, originally from Delft, who had got married in Kayts and was living there with his family. During his school days or at the end of his education in St. Patrick's College, Xavier lost his mother. This probably delayed his entering the Major Seminary in Colombo to be educated for the priesthood for the Jaffna Diocese. In fact we were still students of St. Patrick's College, when Stanislaus Xavier received the Cassock from His Lordship Bishop John Alfred Guyomar, Bishop of Jaffna in St. Mary's Cathedral, Jaffna, before proceeding to St. Bernard's Seminary in Colombo for his priestly studies. He did his Philosophy Course there probably well. But in 1933 we heard the sad news that Bro. Stanislaus Xavier had been asked by Bishop Guyomar to leave the Seminary.

About that time Mgr. Mar Ivanios, the Syro - Malankara Rite of Bishop Trivandrum in Kerala, who had joined the Catholic Church, came to Colombo looking for candidates for the Priesthood for his Diocese. Those who wished to join his diocese had to learn Malayalam and learn to offer the Sacrifice of the Mass in the Syro-Malankara Rite. On the recommendations of Rev. Fathers Charles Mathews O.M.T. and T. M. F Long O.M.I., who had known Bro. Xavier well in St. Patrick's College, Bishop Mar Ivanios accepted him as a candidate for the priesthood for his Diocese and sent him to Rome to the Pontifical College for the Propagation of the Faith to do his theological studies there before ordination to the priesthood.

When Bro. Anthonipillai Soosaipillai (future Fr. Karunaharar) and myself

were sent to the same College in Rome for our clerical studies in September 1935, we were very happy to find Bro. Stanislaus Xavier there. He was known there as Bro. Xavier Stanislaus. He welcomed us and gave us all the help we needed, since we did not know the Italian language. He was then beginning the 2nd Year of Theology, and we started the 1st year of Philosophy. Bro Soosaipillai was called Bro. Joseph Anthonipillai 'and I was called Bro. James Bastiampillai, because we had no surnames.

Bro, X. Stanislaus was ordained a priest on 19th March 1938 and celebrated his First Mass in the Catacomb of St. Cecilia. He specialised in Christian Archeology. For his Doctoral Thesis he chose the times and life of St. Cyprian, Bishop of North Africa in the 3rd Century and obtained his Doctorate in S. Theology.

During the five years at the Propaganda College, Rome, Fr. Stanislaus perfected his knowledge of Latin and Greek and learnt the modern European Languages, namely, Italian French, Spanish, German, Portuguese and their Literatures. He had already studied English Literature well in St. Patrick's College.

During the five years of his stay in Propaganda College, Rome, Fr. Stanislaus had no possibility of learning the Malayalam Language and the Syro-Malankara Rite. The few Malayalam students from Trivandrum Diocese, who were then in Propaganda College were not quite friendly with him. They treated him as a foreigner. So when he went to Trivandrum in 1939 as a priest, he found himself a complete stranger there. He did not know Malayalam and did not know to celebrate Mass in the Syro-Malankara Rite and the Malabar priests in the diocese were not quite friendly to him. Hence, he came back to Rome in order to obtain permission to change the Diocese of his apostolate. Though the Cardinal Prefect of the Congregation for the-Propagation of the Faith had known him during his student years in Propaganda College, he would not on principle grant him the permission he asked for and ordered him back to the Trivandrum Diocese. Since he had been a brilliant student in Theology, some of his Professors and his Spiritual Father pleaded for him with his Eminence the Cardinal Prefect who granted Fr. Xavier Stanislaus, after his return to the Diocese of Trivandrum, permission to join another Diocese in India, where he could exercise priestly ministry.

At this juncture, the most Rev. Francis Thiburtius Roche, Bishop of Tuticorin Diocese in S. India. came to Fr. Stanislaus Xavier's help. He accepted him willingly into his Diocese. Bishop Roche at that time was the only native Bishop of the Roman Rite in India. He has been always a very generous and helpful Bishop to seminarians and priests who were in difficulties.

Fr. Stanislaus Xavier began his apostolate in Tuticorin Diocese in 1939 as a teacher in St. Theresa's High School, Vadakkankulam. He taught English and

History for five years. During this period he realized the importance of studying the Tamil language and Literature well, which he had not done during his school days. So, he took tuition in Tamil Language and Literature from a Tamil Pundit.

During this period probably his father died and he entrusted his only younger sister to the care of the Holy Family Sisters in Jaffna.

In 1945 Bishop Roche, knowing Fr. Xavier's anxiety to study the Tamil Language and Literature well, gave him permission to enter the Annamalai University to do a post - graduate Course in Tamil Language and Literature. At the University he became a close friend of the Vice - Chancellor, Prof. M. Ruthnaswarny, who was a Catholic. It must have been probably at this time that he added "Thani Nayagam" to his name Stanislaus Xavier, in memory of his father whose Family name was "Thani Nayagam"

Fr. A. Soosapillai and myself returned from Rome to Jaffna in February 1945. At that time there was a strong movement, even among the priests of Jaffna, to add Tamil names to their baptismal names. Thus, "Villavarasingam" "Mathuranayagam" etc. came to be used. Fr. Soosapillai also changed his name to Rev. Fr. A. Joseph Karunaharar.

In 1947 Fr. S. Xavier Thani Nayagam completed his Master in Arts Degree at the Annamala University specializing in Tamil Language and Literature. Two years later he obtained the Master of Literature Degree (M. Lit.)

Soon after leaving Annamalai University Fr. Thani Nayagam founded in Tuticorin the Tamil Literature Society (TLS) to promote the publication of Catholic Literary Works. His Thesis for the Master of Literature Degree, relating to the study of nature in ancient Tamil Poetry, was written in English and was published in 1971 under the title: Nature in ancient Tamil Poetry: Concept and Interpretation.

Bishop Roche of Tuticorin appreciated very much the scholarship of Fr. Xavier Thani Nayagam and wanted him to become a leading light among the Tamil scholars in India and in the world. That is Why he gave him permission to travel, whenever necessary, not only to other parts of India but also to foreign countries, in order to make known to them the greatness of the Tamil Language and the richness of its Literature. As the founder and director of the Tamil Literature Society (TLS), Fr. Thani Nayagam went in 1950 on his first major lecture tour abroad visiting the United States of America, South American Countries and Japan. In his lectures he told the audiences that Tamil is not the language of the Hindu Religion only, but is the language also of Buddhist, Muslim and Christian literatures and Tamil literature contains many works which can be studied by anyone merely from the human point of view also. During his American tour he made contact with Universities, Institutions and Scholars who showed great interest in the study

and understanding of Tamil Literature, and Tamil Cultures since he spoke English very well he easily won the admiration of all.

After his tour Fr. Thani Nayagam strongly felt the need of a Review in English through which the subjects of Tamil Literature and Tamil Culture could be made known to the non - Tamil speaking world. Hence, in February 1952 he started the publication of the Quarterly Review "Tamil Culture" through the Tamil Literature Society (TLS) of Tuticorin. "Tamil Culture", as Fr Thani Nayagam stated later with satisfaction, "functioned as a catalyst for Tamil scholars from all over the world and created the atmosphere and academic fellowship and friendships, whereby the formation of the International Association of Tamil Research (IATR) (in 1964) and the holding of the first International Conference Seminar (in Kuala Lumpur in 1966) were made possible".

Bishop Roche of Tuticorin, since he was nearing the time of his retirement from the Office of Bishop of Tuticorin, gave Fr. Thani Nayagam an indulgence to live outside the Diocese of Tuticorin, in order to promote the cause of Tamil Literature and Tamil Culture. This enabled him to participate freely 'in academic and pedagogic pursuits. Thus in 1952 Fr. Thani Nayagam left the Diocese of Tuticorin and accepted the post of lecturer in the Department of Education of the University of Ceylon.

Fr. Thani Nayagam won not only the appreciation but also the admiration of the Tamil scholars of India and other countries because of his knowledge of the languages and literatures of other countries, both-ancient and modern, such as Latin, Greek, Hebrew, Italian, French, Spanish, Portuguese and German besides English.

தமிழ்த்தூதின் தனி ஆளுமை

அருட்தந்தை நீ. மரியசேவியர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்; நாற்பதுகளின் பிற்பகுதி. கத்தோலிக்க அருட்தந்தை ஒருவர், இருக்கு வேத ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூல் ஒன்றினை இந்து சமய சக மாணவன் ஒருவருக்கு கொடுத்து, அதை ஊன்றிப் படிக்கும்படி தூண்டினார். நூலைப் பெற்றவருக்கு வியப்பு! அடிகளார் மட்டில் தனி மதிப்பு!. நூலைக் கொடுத்தவர் தனிநாயகம் அடிகள்; பெற்றுக் கொண்டவர், பிற்காலத்தில் தஞ்சை பல்கலைக் கழகத்து துணைவேந்தராகக் கடமையாற்றிய வி.ஜ.சுப்பிரமணியம்.

நாற்பதுகளிலும் இப்படி நடந்திருக்க முடியுமா என எண்ண வைக்கும் நமக்கு, இந் நிகழ்ச்சி, தனிநாயகம் அடிகளாரின் உள்ளத்தைப் பளிங்கு போல் காட்டுகின்றது. அவர், சமய வட்டத்திற்கு அப்பாலுள்ள உலகுடன் நேரடியாக தொடர்பு கொள்ள விரும்பிய மானிடப் பொதுமைநலவாதி. அனைத்தையும் அரவணைக்கும் தன்மை வாய்ந்தது எனப் பொருள்படும் 'கத்தோலிக்கம்' என்ற சொல்லுக்கு வாழ்வால் விளக்கம் கொடுத்த வளமார் கத்தோலிக்கன். மத மாற்றம் என்ற நோக்கோடு செயற்படாமல் மனமாற்றத்தால் விளையும் உரையாடலை தமது தனி வழியாகக் கொண்ட இறை இயலோன். இயேசுவின் அடியவர் என்பதை தாம் வாழ்ந்த பண்பாட்டு சூழலுக்கேற்ப தகவமைக்க முயன்ற தனி நெறியோன். இவர், இரண்டாம் வத்திக்கான் பொதுச் சங்கத்தில் எடுத்து இயம்பப்பட்ட சிலவற்றை நாற்பதுகளிலும், ஐம்பதுகளிலும் சொல்லியும் செய்தும் காட்டிய முன்னோக்குடைய முதிர்ஞானி.

இத்தகைய ஓர் ஆளுமை எங்கிருந்து வந்தது? அது இப்படி முகிழ் வதற்கு இயற்கையாக அமைந்தனவும், கல்வி, வாழ்க்கை அனுபவத்தால் முயன்று பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டவைகளுமான பண்புகள் தேவை என்பது தெளிவு.

தனிநாயகம், சேவியர் என்னும் பெயருடன் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் மாணவனாக இருந்த போதே பேச்சுக் கலையில் தலை சிறந்து மிளிர்ந்தார். மேல் புலத்து இலக்கியப் பரப்பில் வேரூன்றி ஆழந்த புலமை பெற்றிருந்தார். வெவ்வேறு மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வத்தையும் தகுதியையும் உற்றிருந்தார்; கொழும்புக் குரு மடத்தில் கிரேக்கம், எபிரேயம்

முதலிய மொழிகளைக் கற்க விரும்பிய போது அருட்பொறுப்பினர்கள் எழுப்பிய ஆயிரம் கேள்விக் கணைகளுக்கு இலக்கானார். உரோமை நகரில் இறையியலில் தலை சிறந்த மாணவனாக விளங்கினார். பிறருடன் பழகுவதில் அன்பு, மதிப்பு, இணக்க வணக்கம் போன்ற பண்புகளை உதிர்த்தார். உள்ளத்தில் ஒன்றும் உதட்டில் வேறொன்றும் பேசி அறியா நட்புக்கொண்டார். காண்பினிய நாகரிக உணர்வைப் பெற்றிருந்தார். குறிக்கோளை நிறைவேற்ற குறுக்கிடும் தடைகளை உடைத்து முன்னேறும் திண்ணிய தன்மை படைத் தவராகவும் இருந்தார். இக்குண நலன்களுக்குப் பலரும் சான்று பகருகின்றனர்.

இத்தகைய இயல்பாய் அமைந்த பண்புகளுடன், அரும் முயற்சியின் பயனாகப் பெற்ற வேறு சில ஆற்றல்களும் அவரது ஆளுமைக்குக் காரணிகளாகி, அதை மென்மேலும் மெருகூட்டி நின்றன. இலத்தீன் மொழி, இஸ்பானிய மொழி, போர்த்துக்கேசிய மொழி, பிரெஞ்சு மொழி, இத்தாலிய மொழி, ஜேர்மன் மொழி, ஆங்கில மொழி போன்றவைகளுடன் மற்றும் சில ஐரோப்பிய மொழிகளின் இலக்கியக் கடலில் மூழ்கி ஆழமாக நீந்தும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார். தமிழ் மொழியின் இலக்கியச் சிறப்பை பிறமொழி இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்வதற்கு மேற்கூறிய கல்வியாற்றல் துணை நின்றது கண்கூடு. வேர்ஜில், சீசேரோ, ப்ளேற்றோ, அரிஸுத்தோத்தில், டாந்தே, டாசோ, ஒல்டென்பேர்க், விஜ்ஜோசா, மக்கோலி, றஸ்கின் போன்றவர்களின் ஆக்கங்களில் இருந்து தங்கு தடங்கல் இன்றி மேற்கோள்களைக் காட்ட வல்லுனராக இருந்தார். தக்சசிலா, நாலந்தா, காஞ்சிபுரம் போன்ற இடங்கள் பற்றியும், மகாபாரதம், இராமாயணம், இலக்கிய நூல்கள் பற்றியும், சங்கரர் இராமானுஜர், சைவ சித்தாந்த ஆசாரியர் போன்ற மெய்யியல் வல்லுனர்கள் பற்றியும், மொகலாய கட்டடக்கலை, தமிழ் சிற்பக்கலை போன்றவை பற்றியும் ஆய்வு சேர் அறிவில் மலரும் உரையாடலை நிகழ்த்தவும் வல்லவர்.

இன்னுமொரு பண்பு; திறந்த மனப்பான்மையுடன் சேர்ந்த உலகளாவிய நோக்கு. இப்பக்குவத்தை, உரோமை நகரில் தாம் வதிந்த குரு மடத்திலும், கல்வி கற்ற பல்கலைக் கழகத்திலும் பெற்றுக் கொண்டதாக அவர் பெருமையுடன் கூறினார். இவ் அமைப்புக்களின் மூன்றாவது நூற்றாண்டு விழா தனிநாயகம் உரோமை செல்ல ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் கோலா கலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அவ் விழாவினைத் தொடர்ந்து வத்திக்கான் எல்லைக்கு மிக அருகிலேயே குன்று ஒன்றில் குருமடம் மாடிக் கட்டடமாக புதிதாக எழுப்பப்பட்டிருந்தது. அதில் சர்வதேச மணம் உயிர் நாடியாக வீசியது.

“உரோமை மாநகரில் யான் உறைந்த குருமடத் திலும் திருமறை நூற்கல்வி பயின்ற பல்கலைக் கழகத்திலும், நாற்பத்து மூன்று வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்தோர் என்னுடன். மாணாக்கராய் இருந்தனர். அவருடன் ஐந்து ஆண்டுகள் (1934 - 1939) வாழ்ந்ததின் பயனாகவே, பரந்த உலக மனப்பான்மை படைத்தேனாயினேன்.” (தமிழ்த் தூது)

உலகளாவிய விரிந்த நோக்கை அடிமேல் அடியடித்து அழுத்திக் கொண்டிருந்தது போல் நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தது அந் நிறுவனங்களின் விருது வாக்கு:

“அனைத்துலகத்துக்கும் சென்று அனைத்துப் படைப்புக்கும் நற்செய்தியை எடுத்துரையுங்கள்.” இக் கடமையும் பெருமையும் குருமட மாணவர்களுக்கு உரியது என்பது அடிக்கடி ஆணித்தரமாக வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது.

இக் கால கட்டத்தில்தான் இதுவரை அதிக அக்கறை காட்டாது விட்டதால் மொழி மேல் தனிநாயகத்துக்கு ஈடுபாடு பிறந்தது. “வேற்று நாடுகளில் வாழும் பொழுது தமிழ்ப் பற்றும் ஆற்றலும் மிகுவதை, வேற்று நாடுகளில் வாழ்ந்துள்ள தமிழர் உண்மையென உணர்வர்... அவரிடை வதியுங்கால் என் தமிழ் பற்று மிகுந்ததே அன்றிக் குறைந்திலது. அயல்நாட்டுத் தொடர்பாலும், அயல் மொழிப் பயிற்சியாலும் நம் நாட்டு மொழிப் பற்று நனி சிறந்து வளர்கின்றது.” தனிநாயகத்துடன் வேறு ஏழு தமிழர்கள் உரோமையில் வாழ்ந்து வந்தனர். அடம்பன் கொடி போல் திரண்டு வீரமாமுனிவர் கழகம் ஒன்றினை ஆரம்பித்தனர். அதன் மூலம் சிறிதளவாவது தமிழைக் கற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு மன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கிட்டியது.

சர்வதேச சூழல் மணம் கமழ்ந்த உரோமையில் தனிநாயகம் வாழ்ந்த கால கட்டம் அவரது பின்னைய வாழ்வுக்கு வித்திட்டது என்றால் மிகையல்ல. முதற்கண், அங்குதான் பரந்து விரிந்த உலக நோக்கு அவரின் உள்ளத்தில் ஆழமாக வேர் கொண்டது. அதனால் பூங்குன்றனார் என்ற சங்கப் புலவர் பாடிய “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற கூற்று தனிநாயகத்தினது சொற்பொழிவுகளின் அடிநாதமாக மிளிர்ந்தது. 1962 அவர் மலேயா பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவில், இத்தகைய பரந்த நோக்கு, உரோமையில் இன்ப துன்ப நடுநிலை கோட்பாட்டாளர்களான ஸ்ரொயிக்ஸ் என்போரினது கருத்தாகவும் இருந்ததெனக் கூறிப் பெருமையுடன் ஒப்பிட்டார். பூங்குன்றனாரின் கருத்தை மேற்கூறப்பட்ட கொள்கையாளருள் சிறப்பிடம் வகிக்கும் மாற்குஸ் அவுரேவியஸ் என்னும் உரோமை மன்னன் தனது அறிவுசார், சமூகம்சார் மனித இயல்பு, பெயரைப் பொறுத்த அளவில் உரோமனாக இருப்பினும் உலக வாசியாக ஆக்குகிறது என உரைத்ததைச் சுட்டிக்காட்டினார். அத்துடன் தமிழர்களுக்கு முக்குடியரிமைப் பற்றும் கடமையும் உண்டு: முதலாவதாக, தாம் வாழும் தமிழ் மண்ணுக்கு அளிக்க வேண்டிய இறைமைப் பற்று; அடுத்து, தமிழ் இனத்தின் மூவேந்தர் ஆட்சிமட்டில் செலுத்த வேண்டிய கடப்பாடு; இறுதியாக, அகில உலகத்துக்கும் உரிய குடிமகன் என்ற மட்டில் தரவேண்டிய விரிந்த கடப்பாடு, எனப் பெருமையுடன் விதந்தோதினார். அதே பேருரையில் மனித உடன் பிறப்புத் தன்மையானது உலகளாவிய நோக்குடன் ஒன்றில் காரணமாகவோ அல்லது காரியமாகவோ நிற்கின்றது என பொதுமை உணர்வை எடுத்துரைத்தார்.

மேற்கூறப்பட்ட பன்முகப் பண்பாடு சார்ந்த சூழலில் தான் தமிழ்த் தூது கூறவேண்டும் என்னும் இலட்சிய வேட்கை தனிநாயகத்தில் பிறந்தது. ஆயின் தமக்கு அதை நிறைவேற்றும் தகைமை இல்லை என்பதையும் அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். வெளிநாட்டுப் புலவர்களின் ஆக்கங்களில் ஊறியது போல, கம்பனதும் வள்ளுவனதும் தமிழ்ச் சுவையை தான் பெற முடியாமையையும் உணர்ந்து தனிநாயகம் வருந்தி இருக்க வேண்டும். இருந்தும், வத்திக்கான் நகர தமிழ் ஒலிபரப்புச் சேவையில், சிலவேளை, நிகழ்ச்சிகள் தயாரித்து அளிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெரும் பேறாகக் கருதி மகிழ்ந்தார்.

அடுத்து, அடிகளார் வீரமாமுனிவர் கழகம் அமைத்து நடத்தியது கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியது. இத்தாலி நாடு தந்த இன்கவியை, இறை பக்தனை தமது வாழ்வின் எடுத்துக்காட்டாகவும், முன்னோடியாகவும் கருதுவதற்கு கால் கோள் இட்டுக்கொடுத்தது இம் மன்றச் செயற்பாடுகள். தமிழ்த் தூது என்னும் நூலில் வீரமாமுனிவர் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரையில் முனிவர் வேற்று மொழியினருக்கு வேற்று மொழிகளில் தமிழின் சிறப்பினையும், தமிழ் மக்களுக்கு வேற்று இலக்கியங்களின் கருத்துக்களையும், சுவையையும் கொடுத்தார் எனக் கூறியது ஐம்பதுகளிலும் அறுபதுகளிலும் எழுபதுகளிலும் தனிநாயகம் அடிகள் செய்த பணியின் சுருக்கம் என்றே துணிந்து கூறலாம்.

இறுதியாக, கீழ்ப்புலத்து அறிஞர், கீழ்ப்புலத்து கலைகளிடத்தும் தனிப் பற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார் தனிநாயகம். தாம் கல்வி பயின்ற கலாசாலையில் கீழைத்தேச மாணவர்களுக்கான துறையொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை முன் வைத்தார். அத்துடன் தமது பட்டப் படிப்பை முடித்த வேளை ஆனந்தக்குமாரசுவாமி எழுதிய 'சிவநடனம்' என்னும் ஏட்டை நூலகத்துக்கு அன்பளிப்பு செய்தார். இதன் மூலம் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய கருத்துக்களை தமிழ் உலகத்துக்கு அப்பாலும் பரப்பும் அவரது நோக்கினை ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இறையியல் கல்வி முடிந்து கேரளம் சென்று அதன் பின்பு தூத்துக்குடி மறை மாவட்டத்தின் திருப்பணியில் சேர்ந்த பின், வடக்கன் குளம் புனித திரேசாள் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும், வரலாறும் கற்றுக் கொடுத்தார். அதே வேளை, குருசாமி என்னும் தமிழ்ப் பண்டிதரிடம் தமிழை முறைப்படி கற்கவும் தொடங்கினார்.

தமிழ் மொழியையும் அதன் பரந்த இலக்கியத்தையும் திரிபறக் கற்கும் நோக்குடன், ஆயரின் அனுமதியுடன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் சென்றார். அங்கு 'பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை கோட்பாடும் விளக்கமும்' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நூல் எழுதி இலக்கிய முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றார். அந்நூல், அப்பொருளில், அதுவரை கண்டிராத நுண்புலமை வாய்ந்தது என அறிஞர் போற்றினார். அக்காலந் தொட்டு அவர் தமிழ் அறிவுலகில்

ஒப்பற்ற தாரகை என விளங்கத் தொடங்கினார். அண்ணாமலையில் படிக்கும் காலத்தில்தான் அறிஞர்களினதும் அரசியல்வாதிகளினதும், செல்வாக்கு மிக்கோர் பலரினதும் நட்பும் ஆதரவும் அவருக்கு கிடைத்தது. இவ்வறவு அவரது பிற்காலப் பணிக்கு பெரிதும் துணை நின்றது.

அவர் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்ற வேளை அவரது வாழ்வில் திருப்பமுனைச் சின்னமாக அமைந்த நிகழ்ச்சி கோடிட்டுக் காட்டப்பட வேண்டியதொன்று. சேவியர் ஸ்ரனிஸ்லாஸ் என அழைக்கப்பட்டு வந்த அவர், தனிநாயகம் என்ற தமது மூதாதையரின் பெயரினைப் புதிதாகச் சூட்டிக் கொண்டார். இப் புதிய பெயரெடுத்ததின் ஆழ்ந்த பொருளை அவர் உணர்ந்திருக்கவில்லை எனக்கூற முடியாது. அவருக்கு உரிமையான இந்திய மரபிலும், யூதேய கிறிஸ்தவ மரபிலும் ஒருவனின் பெயர், அவனின் வெளித் தோற்றத்தை மட்டுமன்று, அவனது ஆளுமையையும், முழுமையையும் குறித்து நிற்கிறது. அத்துடன் புதிய பெயரொன்றினைச் சூடுவது தமது வாழ்வில் புதிய நோக்கும், போக்கும் ஏற்பட்டுள்ளதை வெளிப்படையாக எடுத்தியம்பும் நிகழ்வு. தமிழ்த் தூதாக மாறவேண்டுமென்ற அவரது பன்னாள் கனவு இப்பெயர் மாற்றத்துடன் இலட்சியப்பணியாக வாழ்வை இயக்க ஆரம்பித்தது.

இப்புதிய பெயருடன் தூத்துக்குடிக்குத் திரும்பிய அடிகள், 1947இல் தமிழ் இலக்கிய கழகத்தை உருவாக்கி அதன் பணிப்பாளராகவும் கடமையேற்றார். கழகத்தலைவர் என்ற முறையில் 1950இல் வட, தென், அமெரிக்கா, யப்பான் போன்ற நாடுகளுக்கு தமிழ்த்தூது சென்றார். தமது குறிக்கோளை எய்தும் வகையில் 'தமிழ்ப்பண்பாடு' என்னும் ஆய்வுச் சஞ்சிகையை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட ஆரம்பித்தார். 1952இல் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழகம் என ஒரு அமைப்பைக் கொழும்பிலும், 1954இல் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக் கழகம் என்னும் அமைப்பை சென்னையிலும் ஆரம்பித்தார். தொடர்ந்து அவர் ஆற்றிய பணிகள், வடமொழி இலக்கியம், வடமொழி வரலாறு போன்றவற்றிற்கே தனி இடம் கொடுத்து வந்த அன்றைய இந்திய வரலாறு எழுத்தாண்மை சார்ந்த துறையில் நிலவிய குறைபாட்டினை களைய உதவியது.

இவரது பணியை உற்றுநோக்கின், அது வாழையடி வாழையாக வந்த கத்தோலிக்க பாரம்பரியத்தின் வெளிப்பாடாகவும் தென்படும். 17ஆம் நூற்றாண்டின் டி.நொபிலி தொடக்கம் 20ஆம் நூற்றாண்டு நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி, லீலா காதையின் தாவீது அடிகள் வரை வளர்ந்த மரபுவழி நின்றே அவர் தமிழ்ப்பணி செய்தார். இத்தகைய கத்தோலிக்க முன்னோடிகளின் பன்மொழிப் புலமை தமிழ் மொழியின் சீரிளமைச் சிறப்பை உலகறியச் செய்தது. இருந்தும், ஒருவேறுபாடு இவருக்கும் இவரது முன்னோடிகள் பலருக்கும் இருந்ததை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. ஒரு வகையில் இவரது முன்னோடிகளின் எண்ணத்திலும் செயலிலும் தமிழ்ப்பணி மதப்பணியின் ஒரு கருவியாக இருந்தது. தனிநாயகம் அடிகளாரின் தேர்ந்த

திட்டத்தில் அவரது தமிழ்ப்பணி மதப்பணியுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு படுத்தப்படாது, மனித உறவுகளை வளர்க்கும் உரையாடற் பாலமாக புதிய வடிவம் பெற்றது. இதன் பொருள்: அடிகளார் தமது குருவாக திருநிலைப் படுத்தப்பட்ட தன்மையை குறைவாக மதிப்பிட்டார் என்பது அல்ல; மாறாக, தமது குருத்துவப்பணி தமிழ்ப்பணியாகவும், இயேசுவுக்கு தான் சான்று பகரும் முறை சமயத் தளத்தில் இருந்து நேரடியாக அரும்பாது பண்பாட்டுப்படி நிலையிலிருந்து மலர புது வழி சமைத்தார். அந்நிய பண்பாட்டுத் தளத்திலிருந்து மதமாற்றம் செய்யாத பண்பாளர், என ஒருவர் அவரைப் பற்றிக் கூறியது பொருத்தமானது.

அவர் தமது குருத்துவ நிலையைப் பலவகையில் வெளிக்காட்டினார். தூய்மையான வெள்ளை அங்கியை அணிவது அவரது வழக்கம். அருட்தந்தை என அவரது நண்பர்கள் விழித்தனர். தேவதாயின் மேல் அவருக்கிருந்த அணைகடந்த பக்தியை, அவர் பொரளையில் அனைத்துப் புனிதர்களின் கோவிலில் புதன் தோறும் நடந்த நவநாட்களில் ஆற்றிய நெஞ்சை உருக்கும் திரு உரை மூலமும், இறுதிக் காலத்தில், வளலாய், பண்டத்தரிப்பில் இருந்த போது செபமாலை சொல்லிய பக்தியான முறையிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ளலாம். மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் தனிநாயகம் திருப்பலி ஒப்புக் கொடுத்த பக்தி நிலையினை பெரிதும் பாராட்டி உள்ளார்கள். எந்தச் சூழ்நிலையில் காணப்பட்டனும், எவர் நடுவில் இருப்பினும், தாம் ஒரு குரவர் என்பதை பொருத்தமான முறையில் வெளியிட்டுக் கொண்டே வாழ்ந்தார். தமது விசுவாச வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் இறை அனுபவத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் படிக்கற்களாகக் கணித்தார். தமது வாழ்வின் இறுதி ஏழாண்டுகளையும் தான் இழைத்த தவறுகளுக்கு இறைவனிடம் மன்னிப்புக்கோரி இறைவன் தன்னுடன் மிக நெருக்கமாக தன்னை இணைத்த காலம் எனக் கூறியதிலிருந்து அவரது தாழ்ச்சி புலனாகிறது. அடிகளார் தமது குருத்துவத்தின் உயர்நாடியாகவே தமிழ்ப் பணியை நோக்கினார்.

“அமெரிக்காவில் மூன்று திங்கள் தமிழர் எவரையும் காணும் வாய்ப்புப் பெறாத யான் தமிழின் ஒலி இன்பத்தை நுகரக்கருதி, ஒரு நாள் திருக்குறளை எடுத்து வாய்விட்டுப் படிக்கத் தொடங்கினேன். நூலைத் திறந்ததும் முதன் முதலில் யான் கண்ட குறட்பா

இருவேறுலகத் தியற்கை: திருவேறு
தெள்ளியராதலும் வேறு

அந் நேரத்தில் இச் செய்யுளின் ஆழ்ந்த கருத்தொன்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அஃது உரைகாரர் கருத்துமன்று. ஊழைப்பற்றிய கருத்துமன்று; என் அருள் மறையின் கருத்தொன்று அச் சொற்களில் பொதிந்திருப்பது கண்டேன். அவற்றின் மென்மையையும் இனிமையையும் நுகர்ந்தேன். அப்பொழுதும், இத்துணைச் சிறப்புப் பெற்ற இலக்கியத்தையும், அதனைத்

தோற்றுவித்த மொழியையும், பரப்புதல் வேண்டுமெனும் துணிவும், மிகுதியாய் ஏற்பட்டது. இயேசுவின் கோவிலையும், திசைநோக்கித் தமிழ் மொழியை எனக்குத் தாய் மொழியாகத் தந்த இறைவனையும் கைகூப்பி வணங்கினேன்.” (தமிழ்த்தூது)

இங்கு இரண்டு குறிப்புக்கள் அவசியப்படுகின்றன. “அப்பொழுதும்” என்ற சொல்லில் உள்ள “ம்” தாம் முன்பு எடுத்த முடிவு இப்பொழுது தெய்வ வாக்கின் முத்திரையைப் பெற்றது போல் உறுதியாகி விட்டது என நம்பினார். அடுத்து, மதத்துடன் நேரடித் தொடர்பு இல்லாத தமிழ்ப்பணிக்கும் தமது குருத்துவ நோக்கிற்கும் முரண்பாடு இருந்ததாக அவருக்குத் தெரியவில்லை. மாறாக;

என்னை நன்றாய் இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாய்த் தமிழ் செய்யுமாறே.

என்னும் திருமூலரின் திருமொழி - தமது வாழ்விலும் உண்மையாவதை உணர்ந்தார். தமது குருத்துவ முகிழ்வே பணியின் தமிழ்ச் சேவை - தமிழ்த் தூது - என்பதை அப்பட்டமாக நாட்குறிப்பேட்டில் எழுதி வைத்துள்ளார்.

இறுதியாக நாம் தனிநாயகத்தின் தனிப்பெரும் சேவையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனில் அவரை ஆதரித்து ஊக்குவித்த ரோச் ஆண்டகையைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் தென் இந்தியாவின் இலத்தின் திருச்சபைக்குக் கிடைத்த முதலாவது மண்ணின் மகன். தூத்துக்குடி ஆயர். இயேசு சபையைச் சேர்ந்தவர். சிக்கலில் தவிக்கும் குருமாணவர்கள், குருக்கள் மட்டில் அக்கறையும் ஆறுதலும் சொரியும் அனுதாபி. தனிநாயகத்தைப் பற்றியும், அவரது சங்கடங்களைப் பற்றியும் (குறிப்பாக திருவாங்கூர் மறைமாவட்டத்தை விட்டு விலகியதையும்) நன்கு அறிந்திருந்தார். அவர் இயேசு சபையைச் சேர்ந்தவராயும் முதலாவது தமிழ் ஆயராகவும் இருந்ததினாலோ எதுவோ தனிநாயகத்தின் தமிழ்ப் பணிக்கு உற்சாகம் ஊட்டினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் பயில அனுமதி அளித்தார். அதன் பின் தூத்துக்குடியில் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் நிறுவ உதவி புரிந்தார். 1950இல் உலகப் பயணம் மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கினார். அது மட்டுமன்றி, இந்தியாவில் பல இடங்களுக்கும் உலகின் எப் பகுதிக்கும் தேவை ஏற்படின் பயணம் மேற்கொள்ள தமது உடன்பாட்டைத் தெரிவித்தார். மேலும் தனிநாயகம் தமது மறைமாவட்டத்திற்கு வெளியேயும் வதிய இசைந்தார். எவ்வாறு யூலன் ஆண்டகை ஞானப்பிரகாசர் சுவாமிக்கு இந் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆதரவு அளித்து ஊக்குவித்தாரோ அவ்வாறே ரோச் ஆண்டகையும் தனிநாயகத்தின் தமிழ்த் தொண்டுக்குப் பின்னணியில் நின்று ஆதரவு நல்கினார். அதன் மூலம், தனிநாயகம் தனக்கெனத் தெரிந்து கொண்ட ஒரு புது வழிக்கு, அதாவது தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டில் எவ்வாறு இறைவனுடைய இருப்பின் உரு நிழற்படிவுகள் பதிந்துள்ளன என்பதைக் காட்டி இயேசுவுக்கு

சான்று பகரும் நெறிக்கு, தமது ஆசீரையும் ஆதரவையும் அளித்தார். தனிநாயகத்தின் வாழ்வில் இன்னுமோர் ஆண்டகையின் பெயரையும் வரலாற்றுக் குறிப்பாக பதிவு செய்ய வேண்டும். இறுதி ஆண்டுகளை யாழ். மறை மாவட்டத்தில் செலவிட அனுமதி கொடுத்தவர் எல்.ஆர்.அன்ரனி ஆண்டகை. இவர் தனிநாயகத்தின் பணியின் சிறப்பினை உணர்ந்து அவரை வரவேற்றவர்.

இறுதியில் 'தினகரன் வார மஞ்சரி' தனது 7.9.80 இதழில் பொறித்த புகழாரத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பலனுடைத்து:

“ஆனால் ஒருவரின் பணி மட்டும் அகில உலக ரீதியில் அமைந்து எங்கணும் தாக்கம் செலுத்தத் தவறவில்லை. இது தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் பணி என்பதனை எவரும் மறுத்துரைக்க முடியாது. றோமன் கத்தோலிக்க குரவராயிருந்தும் இவரது பணி மதவரம்புகளை மீறிப் பாய்ந்தது. இராஜராஜ சோழன் இராஜேந்திர சோழன் செல்லத் தவறிய இடங்களுக் கெல்லாம் அடிகளார் சென்று தமிழ் மணம் பரப்பினார்கள்.”

THANINAYAGAM: A PIONEER SECULAR PRIEST

Rev. Fr. N. Maria Xavier

“He was well-versed in *Tevaram* and *Tiruvacakam* as he was in the Bible and had an English version of *Rigveda* which he had loaned to me for a few days urging me to study that. It was a surprise, at that time, to see a priest of the Catholic order reading and discussing poetry of purely religious type of the Hindus”¹

The person who gives us this information is V. I. Subramoniam, Vice-Chancellor, Tamil University, Tanjavur. Period: the latter part of the forties; place: the Annamalai University; and the Catholic priest referred to is Xavier Stanislaus Thaninayagam. This gesture, which caused surprise to a Hindu and which would have caused scandal to the majority of Catholics at the time had they known it, offers us a glimpse of the spirit of Thaninayagam: a Christian humanist who was open to the “saeculum”, the world; a Catholic whose Catholicism was truly catholic, namely “all embracing”; a missionary whose goal was not to make “converts” but to initiate “dialogue”; a priest who endeavoured to adapt his discipleship to the demands and needs of his cultural milieu. Thaninayagam, who anticipated in some ways Vatican II, was indeed a pioneer priest who related himself directly to the so-called non-sacral world.²

Such a personality could not have emerged without the solid foundation of certain inborn and acquired qualities. He was an elocutionist who was well-versed in the Western classics. He was a linguist who had a natural flair for languages; it is said that the authorities at St. Bernard’s Seminary found it strange that Stanislaus Xavier, the philosophy student, was keen to study Greek and Hebrew.³ He was a “brilliant student in Theology.”⁴ He was amiable, courteous and humorous.⁵ He possessed sincerity of emotion and modesty.⁶ He was “urbane and elegant... a man of the world in the best sense”,⁷ He had the strength of character to persevere in the face of obstacles.⁸

Without these natural dispositions, the future “ambassador of Tamil” could not have ventured into the field of culture. However, there were other factors, too, that helped to shape the person that he later became.

He was at home with Latin, Spanish, Portuguese, French, Italian, German, English and other European Literatures.⁹ This enabled him to become a master of the comparative method in Tamil researches. He could authoritatively quote from Virgil and Cicero, Plato and Aristotle, Dante and Daso, Oldenberg and Filliozat, Lord Macaulay and John Ruskin, It is due to this vast and accumulated knowledge that he could comment on Taksasila, Nalanda and Kancipuram, Mahabharata,

Ramayana, Arthasastra, Cilappatikaram and Tirukkural, Sankara, Ramanuja and the Saiva Siddhanta Acaryars and Moghul architecture and Tamil sculpture.¹⁰

Another factor was his broadmindedness and universalism. It might be that he was by nature open and ecumenical. But according to his own testimony, he acquired a universal outlook at the Pontificio Collegio Urbano de Propaganda Fide where he resided and at the Athenaeum de Propaganda Fide, the University, where he studied. "At the Seminary where I resided and at the University where I learnt Theology, there were students from forty-three countries. It is due to living with them for five years (1934-1939) that I learnt to have a universal outlook".¹¹ The Urbanian College and the University were age-old institutions. The Pontificio Collegio Urbano de Propaganda Fide, which was founded by Pope Urban VIII in 1627 had just celebrated its third centenary-and had shifted in 1931 from the Piazza di Spagna to the Janiculum near the Vatican.¹² The centenary festivities and the novelty of the change of site must have been still fresh in the air as Thaninayagam entered the College.

If this outlook was imbibed in a practical way by living with students (candidates for priesthood) from many nations, it was most certainly and theoretically buttressed by the motto of the Pontifical College and of the University: *Euntes docete omnes gentes* - Go out (to the whole world), Proclaim (the Good News) to all creation. The alumni were reminded often that it was their sacred duty to carry the Good 'News of Jesus Christ to the far corners of all the nations and all continents.

It was also during this period that Thaninayagam turned his attention to the study of Tamil, which led him to appreciate his mother tongue. It is natural and normal that one begins to love one's own language when one visits other countries and studies other languages, cultures and literatures. In fact, such a person would have the intellectual advantage to compare his mother tongue with other Languages.¹³ Thaninayagam was no exception. He became enamoured of his own language. Besides Thaninayagam, there were seven others in Rome, whose mother tongue was Tamil. The eight jointly formed a literary society called "Viramamunivar Kalakam". It offered a forum for the members to brush up the little Tamil they knew. In addition, they gladly helped the Vatican radio to broadcast programmes in Tamil. It was obvious that Thaninayagam was getting new insights, Ho states: "It was during this period I learnt that if the Tamil students who go abroad were well instructed in Tamil, they could do a great service to it."¹⁴

It seems to me that his Roman sojourn from '35 to '39 was the period which determined his later activities. In the first place, it was in Rome with its international atmosphere that he imbibed the spirit of universalism which characterised his future apostolate. It was no wonder, then, that he was fascinated by and attracted to the secular nature of the ancient Tamil poetry and the

cosmopolitanism expressed in the poem of Punkunranar: "Yatum Ure Yavarum Kelir", to wit "Every country is my country and every man is my kinsman". He would later compare this, in an inaugural address delivered at the University of Malaya in 1962, with the attitude of Stoics whose cosmopolitanism was enunciated thus by Marcus Aurelius (A. D. 121-180): "My nature is rational and social... so far as I am Antonius is Rome, but so far as I am man, is the world".¹⁵ Thaninayagam proclaimed on the same occasion:

"... in Tamil thought a triple loyalty is implied, one to a particular Tamil kingdom, the second to a citizenship in the pan - Tamilism of three kingdoms, and a third, the citizenship of the world."¹⁶

He also emphasised that "Human Brotherhood is a concomitant concept of universality, either- as its cause or as its result"¹⁷ and that the culture of a Tamil enabled him to develop "the marks of gracious living and the sentiments and attitude which make him a pleasant member of society."¹⁸

In the second place, it was in the same international environment of Rome that Thaninayagam felt an initial urge¹⁹ to become an ambassador of the culture of the Tamils. It was gradually dawning on him that a useful contribution to his mother tongue could be made by initiating a comparative study. But then he knew his weakness too: he had not mastered Tamil to embark on such a venture. He must have felt ashamed that he who was quite at home with Cicero and Dante could not fully understand and appreciate Tiruvalluvar and Kampan. However, the little he did for Tamil, such as helping at the Tamil Service of the Vatican Radio, gave him intense satisfaction.

In the third place, his activities in the "Viramamunivar Kalakarn" offered a golden opportunity not only to learn the fundamentals of Tamil, but also to look upon Joseph Constantine Beschi as his future model. In an article which he wrote after more than a decade, he stated:

"Viramamunivar was an ambassador of Tamil, He communicated the greatness of Tamil to foreigners in foreign languages; he imparted to the people of Tamil land ideas and appreciation of other Literatures"²⁰

This is a terse summing up of what Thaninayagam himself did in the fifties, sixties, and the seventies.

Finally, he had started showing keen interest in things and persons Oriental. He is said to have proposed to the authorities of De Propaganda Athenaeum that a special section be set up for the clergy from the East. One could surmise that he was campaigning for an Oriental Department at the Roman University where Eastern religious philosophies and languages could be taught. He is also said to have presented to the library of the University a copy of Ananda

Coomaraswamy's **Dance of Siva** when he completed his studies.²¹ This gesture points, on the one hand, to the respect the young academic had for an oriental scholar like Ananda Coomaraswamy²² and, on the other hand, to his desire to propagate ideas related to Tamil culture and religion among non-Tamils.

The incipient "urge" in him to be an "ambassador of Tamil" was enkindled as the young priest, now attached to the Indian diocese of Tuticorin, struggled to learn properly the basics of the Tamil language under the tutelage of a Tamil pundit named Guruswamy while he himself taught English and History at St. Theresa's High School in Vadakkankulam.

Inflamed by the desire to master the Tamil language and its vast literature, Thaninayagam obtained permission from his Bishop to do a post-graduate course in Tamil at the Annamalai University. He did a thesis for the Master of Literature degree on **Nature in Ancient Tamil Poetry: Concept and Interpretation**. This work, which has seen three editions and which has rightly been praised as "surpassing" in many respects "everything that has been written so far on ancient poetry of the Tamils"²³ identified Thaninayagam as a Tamil savant of irreproachable academic calibre. At this centre of Tamil learning, Annamalai University, Thaninayagam came into contact with scholars, politicians and men of influence. This was to be an asset to his later labours.

It was during this period at Annamalai University that a significant event occurred: Xavier Stanislaus assumed the name of Thaninayagam, a family name of his ancestors. Even though one is not sure about the circumstances surrounding this event, one may safely say that it was a decisive moment in the life of Thaninayagam. It was, so to say, a second baptism, the reception of which transformed the initial "urge" of the young priest to be an ambassador of Tamil into a "mission" and a historic "vision". In both Judeo-Christian and Hindu traditions, the name signifies not just the externals of a person, but his or her essence.²⁴ Knowing a person means to grasp the spirit or the substance of a person. That is why name-giving rites have been embellished with customs and ceremonies and are related to rich myths.²⁵ By becoming Thaninayagam, Xavier Stanislaus, heir to both these traditions, may have wished to demonstrate the mystical and philosophical significance of his assuming a new name, namely that his life had assumed new directions and that he had set new goals.

As a first major step of this new phenomenon, he founded in 1947 the Tamil Literature Society in Tuticorin. Now that he was the Director of a society, he could go out on his "mission" as an ambassador, which he did in 1950 to the U.S.A., South America and Japan.

His dreams - characteristic of the new "personality" - were realised by stages in the publication of the quarterly review, **Tamil Culture**,²⁶ in the founding

of such associations as the Tamil Culture Society in Colombo (1952) and the Academy of Tamil Culture in Madras (1954), and finally in the creation of the International Association of Tamil Research. It was certainly no chance that his endeavours filled the lacuna in the then existing Indian Historiography, which precluded the Dravidian dimension of the Indian Cultural heritage.²⁷

Thaninayagam, in his endeavour to promote Tamil, was following a Catholic tradition starting from De Nobili in the seventeenth century to Gnanaprakasara and H. S. David in the twentieth.²⁸ This was a line of priest-scholars who were not only experts in Tamil but also very fluent in many other languages. Unlike the Tamil pundits whose sphere of influence was confined to the circle of Tamil speakers, their views and service reached people of other continents. However, there was a marked difference between Thaninayagam and his predecessors. While almost all or at least most of his precursors viewed their commitment to Tamil as vehicle for Conversion, Thaninayagam considered his service to Tamil language and culture as good in itself and not a stepping stone to win converts. In addition, he became "not so much as the sower of evangelical seeds in the Tamil world, but as the ambassador of Tamil culture and literature in the secular non-Tamil world."²⁹ This does not mean that Thaninayagam ever minimised his identity as a Catholic Priest, but that he saw his mission as a witness of Christ to the world which he addressed - directly on the plane of culture and only indirectly on the sphere of religion. "A Christian priest, no doubt, but he was not the proselytiser from an "alien" culture ..."³⁰ is an apt comment. His priesthood was never called into question. He used to appear in his "long white cassock, immaculate, dignified"³¹ and was addressed by his friends and admirers as 'Father'. His devotion to the Virgin Mary was well known. He used to preach on Our Lady at the novenas on Wednesdays at all Saints' Church, Borella, while he was a lecturer at the Ceylon University.³² The sight of Father Thaninayagam taking a stroll while reciting the rosary at Valalai and Pandaterruppu evoked admiration among many Catholics and non-Catholics alike. Vincent Cronin, an English author, was highly edified by the way Thaninayagam celebrated the Holy Mass.³³ In the view of a critical friend who knew him well, "Whatever the audience or milieu or occasion, his identity as a Catholic Priest and a follower of Christ came through in discreet but very real ways".³⁴ His priestly faith was at times questioning and doubting, but these were directed always to deepen his God-experience. His faith was full of humility, too. He is said to have remarked that the last seven years were a period given to him for repentance and closer union with God;³⁵ There seems to be no doubt that Thaninayagam felt that he was called upon to become an ambassador of Tamil as a Catholic priest. He wrote: "One day I got hold of Tirukkural and read it loudly. As soon as I opened the book, the first verse that I noticed was

Iruverulakattiyarkai tiruveru, telliyaratalum veru

Twofold is the nature of the world; one is destiny for wealth and the other is destiny for wisdom. Immediately the profound meaning of this verse struck me. It was not the opinion of the commentators, nor a view on fate; I realised that a Christian idea lay behind these words. I tasted the gentleness and the sweetness of those lines. Then, too, a courage took root in me to propagate such a literature endowed with excellence and the language that gave birth to it. I bowed with folded hands towards the Church of Jesus and to God who had given me Tamil as my mother tongue".³⁶ Two observations may be made here. First, Thaninayagam, who had already set out on a mission to propagate the ideals of Tamil culture, was "confirmed" once again in his vocation. The letter "u" in the term அப்பொழுதும் connotes that a decision taken earlier was now being validated. Second, he felt that no contradiction existed between being a priest and an ambassador of Tamil to the "secular" world. Nay, he saw his priestly mission precisely coinciding with the 'secular' vocation he had chosen. This may also be substantiated by his oft-quoted verse of Ttrumular:

*"God endowed me with talents as he created me
So that I may serve him through Tamil"*³⁷

The importance and centrality of his priesthood for his life and service may be gathered from the following entry in his diary:

*"All my greatness blossomed from my priesthood. The whole world was before me but I was not put up by them."*³⁸

Finally we come to a vital fact that has already been pointed out by Rt. Rev. Dr. B. Deogupillai in his Memorial Lecture on Thaninayagam.³⁹ Thaninayagam would not have been able to realise his dreams without the active and unflinching support of his Bishop, Rt. Rev. Francis Tiburtius Roche, Bishop of Tuticorin. The latter, who was the first Indian Bishop of the Latin Rite in India, was a Jesuit and was known to be a very generous and helpful Bishop to seminarians and priests who were in difficulties".⁴⁰ It was generous indeed of Bishop Roche to have incardinated Thaninayagam in his diocese, considering the fact that,

- a) Thaninayagam had been sent away from the Major Seminary in Colombo (for no fault of his, though) and
- b) after his ordination he had left the diocese of Trivandrum without prior permission and had remained, de jure, a "clericus vagus".

Furthermore, Bishop Roche seems to have taken a special liking to Thaninayagam partly due to the latter's academic inclinations and talents.

One does not know whether Bishop Roche needed a lot of persuasion on the part of Thaninayagam to let him study at the Annamalai University.⁴¹ But he consented and gave him his blessing. When Thaninayagam returned from the

University, bristling with enthusiasm for Tamil, the Bishop encouraged him by allowing him to start a Tamil Literature Society in Tuticorin. What is more surprising, "he gave him permission to travel, whenever necessary not only to other parts of India but also to foreign countries".⁴² Such support and permission were rarely given and one cannot but conclude that the amiable Bishop was a far-sighted patron and Church leader who understood the necessity and fruitfulness of such a "secular" apostolate even before Vatican II. Bishop Roche's encouragement became even more evident, as he allowed Thaninayagam to reside outside the diocese of Tuticorin so that he could pursue his academic mission and promote the cause of Tamil.⁴³ Hence, one cannot assess Thaninayagam's apostolate without recalling the backing given by Bishop Roche just as one cannot fully understand Fr. S. Gnanaprakasam's toils in the first two decades of this century without thinking of Bishop Joulain, who promoted his activities. In all objectivity, it has to be acknowledged that the world witnessed and enjoyed the fruits of Thaninayagam's special secular apostolate because of the support and patronage extended to him by the genial and broadminded Jesuit Bishop who promoted and encouraged Thaninayagam "along the path he had chosen to witness to Christ", namely "to show the reflections of God's presence in the culture of his own people".⁴⁴

To complete this point and for the sake of history, let it also be on record that it was Bishop L. R. Antony who welcomed back Thaninayagam to spend his last years in his "native" diocese" whose religious leadership up to then, according to some "never came to fully appreciate and acknowledge his achievements."⁴⁵

In fine, let us conclude with the sentiments of tribute which appeared in the **Tinakaran Varamancari** :

*"Nobody can deny that the service rendered by Father Thaninayagam was world-wide and had positive resonances. Though a Roman Catholic priest, his service overflowed the boundaries of religion... Father Thaninayagam went and promulgated the fragrance of Tamil in those places where The Tamil Kings Raja Raja Chola and Rajendra Chola failed to set foot."*⁴⁶

Footnotes:

1. VI. Subramoniam, 'His long-lasting Revolution in Tamil', **Tamilaram** A Volume of Tributes and Reminiscences dedicated to the Memory of Father Thaninayagam, Jaffna, 1983, p.44
2. See **Lumen Gentium** nos. 40,41,41,53-62. See also **Ad Gentes Divinitus** nos.12. Evangelii Nuntiandi eo.20
3. See C.A. Joachimpillai, "The Grace of Experiencing Nature", **Tamilaram**, p.13.
4. Rt. Rev. Dr. B. Deogupillai, Ambassador of Tamil Rev. Dr. Thaninayagam, Memorial Lecture.I., 03.07-93.Thaninayagam Tamil Mantram, St Francis Xavier's Seminary, Jaffna. p.4:
5. Vincent Cronin, "A Witness to Christ", **Tamilaram**, p.19.

6. Ediriweera Sarachandra, "Reminiscences of Fr. Thani Nayagam, The Peradeniya Years, **Tamilaram**, p.19
7. M. B. Emeneau, "A Man of the World", **Tamilaram**, p.27.
8. He did not give up the idea of becoming a priest even though Bishop Guyomar asked him to leave St. Bernard's Seminary, an order he complied with.
9. Rt. Rev. Dr. B. Deogupillai, op cit., p.4
10. See **Indian Thought and Roman Stoicism**. An Inaugural Lecture. Univ. of Malaya, 1962, p.5
11. Xavier S. Thaninayagam, **Tamilt Tutu**, Tuticorin 1959. pp. 19-20
12. See Alma Mater 1991-1992. Pont. Collegio Urbano "de Propaganda Fide", Roma p.6
13. **Ibid.** p.20
14. **Ibid.**
15. Cited in Xavier S. Thani Nayagam, **Indian Thought and Roman Stoicism**, pp. 11.12
16. **Ibid.**, p.12
17. **Ibid.**
18. **Ibid.** p.6
19. Cf. St. Paul's, "caritas Christi urget nos". 2 Corin. 5.14
20. Xavier S. Thaninayagam, **Tamilt Tutu**, p.84
21. A. Devarajan **Tamiltturu Tani Nayagam Atikalar**. Colombo 1980, p.1
22. Ananda Coomaraswami's views on nationalism and religion were anathema to the Catholic Church in Jaffna. See N. M. Saveri, **A Hindu Catholic Encounter**, pp. 69-70
23. Kamil Zvelebil, in Indo Iranian Journal, cited in **Tamilaram**, p.5
24. See **Lexikon Fuer Theologie und Kirche** Vol. 7 pp.779-783; Margaret and James Stutley, Harper's, **Dictionary of Hinduism**. Its Mythology, Folklore, Philosophy, **Literature and History**, pp.201-203.- St. Thomas Aquinas says: "secundum quid aliquid a nobis intellectu cognosci potest, sic a nobis potest nominari" S.Th. 1. q 13, art. 1
25. In both Judeo-Christian and Indian traditions, the invocation of the divine name brought prosperity and liberation.
26. This was later published under the title **Journal of the Academy of Tamil Studies**.
27. See K. Sivathamby, "He responded to the call of Indian Historiography", **Tamilaram**, pp. 54-56
28. See Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan, 2nd Memorial Lecture Rev. Dr. S. Thaninayagam Ambassador of Tamil, 06-05-1994. Thaninayagam Tamil Mantram, St. Francis Xavier's Seminary, Jaffna. The author has attempted to delineate the Christian tradition - including scholars like H. R. Hoisington, Myron Winslow, Caldwell, G.V.Pope etc.
29. Rajan Philipupillai, "A Biographical Sketch", **Tamilaram**, p.4
30. K. Sivathamby, op. cit., p.55
31. Kamil V. Zvelebil, "The Spiritual Father of the JATR", **Tamilaram**, p.42
32. See Nirmala Rajaratnam "Atikalarum Kuruttuvamum", **Tavattiru Thaninayaga Atikalar Matci Nayappu Malar**, Jaffna Catholic Teachers Associations

- publication, 18.07.81, p. 23
33. Vincent Cronin, *op. cit.*, p.10
 34. C. A. Joachimpillai, *op. cit.*, p. 12-13
 35. Nirmala Rajaratnam, *op.*, p.25
 36. **Tamilt Tutu**, 1961, p. 21-22
 37. என்னை நன்கு இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்கு தமிழ் செய்யுமாடுற
 38. Cited in E. Seemanpillai, **Thaninayagam. Prophet, Priest and Patriot. Batticaloa**, 1980, p.3
 39. It was headlined in the journal **Patukavalan** dated 16.07-93
 40. Rt. Rev. Dr. B. Deogupillai, *op.cit.*, p.4
 41. "He went to Annamalai with hard-wrung episcopal approval". E. Seemanpillai, *op.cit.*, p. 16
 42. Rt. Rev. Dr. B. Deogupillai. *op.cit.*, p.5
 43. **Ibid.**
 44. C. A. Joachimpillai, *op.cit.*, p.13
 45. *Ibid.* And Bishop Deogupillai, a patron and promoter of Culture, continued to extend the support of the diocese till Tnaninayagam's final hours.
 46. This is a free translati, on **Tinakaran varamancari** 07-09-80 cited in A. Devarajan, *op.cit.*, p.l

செந்தமிழின் மாண்புரைத்தோன்

தனிநாயகம் அடிகளாரின் வாழ்க்கைச் சித்திரம்

பாடல்

செந்தமிழின் மாண்புரைத்த தமிழ்த்தாது - ஈழ
மைந்தன் தனிநாயகத்துக் இணையேது

உரை

நீலக்கடல் வருடும் நெடுந்தீவு தந்தையின் ஊர்
காவந்துறைக் அணியாம் கரம்பொன் அன்னை இடம்

பாடல்

செல்வன் அவர் கற்ற கல்விக்கூடங்கள் - உள்ளம்
செதுக்கி வழிகோலிய நற்பீடங்கள்

உரை

செல்வன் வளர்ந்து சீராய்க் கன்னித் தடம் பதித்த
கல்விக்களம் புனித பத்திரிசியார்

உரை

அருட்பணியாளானாகும் ஆயத்தக் கல்விக்கு
ஆயர் பரிந்துரையில் கொழும்பு சென்றார் - அங்கு
சிங்களமும் மறையறிவும் பெற்றுப் புகழ் ஈட்டுகையில்
தம் கனவு கண்ணிரில் கரையக் கண்டார்

இறைப்பணிக்கு இளைஞர்களைத் திரட்ட வந்த மலையாள
மறை ஆயர் ஈவானோஸ் உரோமைக் கனுப்ப - பல
மொழிகள் கற்றார் தமிழுடனும் பற்றுற்றார் மனிதமென்ற
விழிகள் பெற்று “கேளீர் யாம்” என்ற பொருள் உணர்ந்தார்

வீரமாமுனிவருக்குக் கழகமொன்றை அமைத்ததுவும்
பாருலகின் பலமுடுக்கும் வானொலிக்கண் ஒலித்ததுவும்
தன் பணியை உணர்ந்ததுவும் தமிழ்த்தொண்டர் ஆனதுவும்
பன்னாட்டு இளைஞர் கற்ற உரோமை ஏர்பன் கல்லூரியில்

பாடல்

பொன்னையும் பொருளையும் பொருட்டென மதியாது
தன்னையே அர்ப்பணம் செய்தார் - அருள்
பொழிவுடன் உறுதியும் ஞானமும் பெற்றொரு
குருவெனத் திருநிலை உற்றார்

உரை

தாயகத்தில் கடமை முதற் திருப்பலி தம் தந்தை ஊரில்
நாயகனாய்ப் புரவியிலே பவனி சென்றார் மரபுப்படி
மறைவட்டம் மாறுதற்காய் மாநகரம் உரோமைக்கு
மறுபடியும் திரும்பி, அங்கு முனைவர் பட்டம் பெற்றிட்டார்

தூத்துக்குடி மறைஆயர் உரோச் என்ற தமிழ்ஞானி
ஏத்தி இளம் அருளாளா! வருக! என வரவேற்றார்
ஆசிரியர் பணிகொடுத்தார் வடக்கன்குளப் பள்ளியிலே
பேசுமொழி செந்தமிழும் கசடு அறக்கற்றிட்டார்

உலகநிறந்த பல்கலையின் கழகம் அண்ணாமலையில்
திலகமென வதிந்து ஆய்வு ஆண்டு சிலசெய்து
இலக்கியத்திற் தமிழ்ப்புலவர் இயற்கை புற்றி வரைந்த நிறை
நலத்தின் பொருள் துலக்கி நல்ல புகழுரைகள் பெற்றார்

பாடல்

அண்ணாமலையில் பல ஆய்வுகள் செய்து - தமிழைக்
கண்ணாகப் போற்ற பல வழிகள் சமைத்தார்

உரை

தூத்துக்குடியில் தமிழ்க் கழகம் அமைத்தார்
- இலக்கியக் கழகம் அமைத்தார்
காத்திரமாம் நூல்கள் அச்சேறவும் செய்தார்
- புதிதாய் ஏறவும் செய்தார்
பாரெங்கும் சென்று தமிழ்ச் சிறப்பையும் செப்ப
- மொழிச் சிறப்பையும் செப்ப
ஊரெல்லாம் கூடி அவர் உரைத்ததைக் கேட்டார்
- தமிழ்த் தூதையும் கேட்டார்

பாடல்

உலகத்தின் சிறப்பான நாடுகள் தேர்ந்து - முதல்
வலம் வந்து தமிழ் மொழியின் புகழ் பரப்பினார்

உரை

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் கல்விசார் பணிகொடுக்க
கலங்காத கண்ணியத்திற் செயற்பட்டார் - அங்கு
ஆன்றோர்கள் சபையினிலே எடுத்துக்காட்டான ஓர்
சான்றோனாய் பெயர்பெற்றார் ஐயன்

தேனிலும் இனிய தம் சொற்களால் கவர்ந்திட்டார்
வானிலும் மேலான தமிழ் என்று மொழிந்திட்டார்
இருமொழிக்கும் சமத்துவத்தை தந்திடுவீர் என இரந்தார்
குருதி கொண்டோ எழுதுவது வரலாற்றை நாம் என்றார்

பாடல்

தேனமுதம் பாய்கின்ற சொற்பொழிவென்ன - தெய்வ
கானமெனச் சுவைக்கின்ற மக்கள் எண் என்ன
மொழியேதான் உயிர்நாடி என்பதைச் சொல்லி - அதை
அழியாதீர், சமஉரிமை வழங்குவீர் என்றார்

உரை

ஆங்கில நாட்டினிலே ஆய்வொன்றைச் சமர்ப்பித்து
நீங்காத பெருமையுடன் மறுபடியும் முனைவரானார்
கல்விமுறை மாற்றமே தேவையென மலயாவின்
பல்கலைக்கழகத்தில் பதவியேற்றார்

கீழ்ப்புலத்து அறிஞருக்கு வடமொழிதான் தெரிந்த கதை
ஏழ்திசையும் இல்லாத தொன்மையுள்ள தமிழை அவர்
புறக்கணித்த நாடகத்திற் பங்கேற்கா தமிழறிஞர்
திறம்திரட்டி முளைத்த விதை அனைத்துலகத் தமிழ்க்கழகம்
- அடிகளாரின் தமிழ்க்கழகம்

பாடல்

அகிலத்தின் அறிஞர் பலர் கூடினர்
- ஒன்று கூடினர் - நீடு
வாழ்க செந்தமிழ் என்று பாடினர்
- சேர்ந்து பாடினர்
ஆய்வாளர் அரங்கில் அதற் அரியாசனம்
- சிம்ம அரியாசனம் - நேராய்
அமைத்திட்டு ஆன்றோர் கொண்டாடினர்
- அன்று கொண்டாடினர்
- என்றும் கொண்டாடுவர்

உரை

காலத்தின் சுமை உணர்ந்த அடிகளார் - இயற்கைக்
கோலத்தைச் சுவைக்க வளலாயில் அமர்ந்தார் - இறை
அன்னைமரி செபமாலை கரத்தில் கொண்டு
பின்னைய நாள் தியான இல்லம் நிறைவைக் கண்டார்

நிறைவு

விருத்தம்

செந்தமிழை நெஞ்சமர்த்தி பன்மொழிகள் நடனமிட
பைந்தமிழின் மாண்புரைத்த ஈழமைந்தன்
(ஒலி : தனிநாயகம்)

- அன்று

வாழ்ந்த நெறிபோற்றி இன்று வாடி நிற்கும் தமிழினமே
தாழ்ந்த நிலை மாறி விழித்தெழுக! விழித்தெழுக!!

வணக்கம்

பாடல்

(வரவேற்பு நடனம்)

தனிநாயகம்-

ஈழத் தன நாயகம்

உலகத் தமிழ் நாயகம்

துறவி தவ நாயகம்

பக்தியின் மொழி தமிழ் என்றெடுத்தியம்பிய
வித்தகன் பெயரது நித்தமும் நிலைத்திடும்

அறிஞர்கள் அரங்கினில் அரியணை ஏற்றிச் செந்
தமிழினை அணிசெய்த அருட்பணியாளன் எம்

கீழ்ப்புல மேற்புல மொழிகளில் புலவனாய்
ஏழ்திசை சென்றருந் தூதுரைத்தார் அமரர்

நாட்டியக் கலை பற்றி தனிநாயகம் அடிகளார்

“பாட்டிலும், இசையிலும், சிற்பத்திலும், ஓவியத்திலும், கூத்திலும், ஏனைய துறைகளிலும் எளிதில் அழகு தோன்றுதற்குத் துணைக்காரணங்கள் துணையாகின்றன. பகுத்தறிவும் இன்பத்துடன் இவற்றில் ஈடுபடுகின்றது. இவற்றின்கண் நுகர்ச்சியின் தூய அனுபவத்திற்கோ எல்லையில்லை. எனவே, இவற்றைச் சிறப்பாகக் கவின் கலைகள் எனப் பெயரிட்டுப் போற்றிப் பயனெய்தி வருகின்றோம்.”

“சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்கையழகு பொதிந்து கிடக்கும் திருக்குற்றாலத் தில் தமிழிசை வல்லவர் ஒருவர் பாட, கூத்திற் சிறந்த வேறொருவர் ஆட, நலனாய்வு வல்லவர் பொருள் விளக்கத் தமிழ்க் கலைகளின் உயர்ந்த நிலையை நான் உணரும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். அன்று தொடரு இன்று மட்டும் ஆடலும் பாடலும் பற்றி என் உள்ளத்தில் ஓர் எண்ணம் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகின்றது. ‘தமிழர் எங்ஙனம் தம் உயர்ந்த கலைகளைத் தோற்றுவித்து, இன்று இத்தாழ்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளனர்?’ என்பதே அவ்வெண்ணம்.”

“நாட்டியக் கலையில் தமிழனுக்குச் சிறந்த ஈடுபாடு இருந்து வந்தது. தமிழனது வாழ்க்கை ஆடலிலும் பாடலிலும் அமையும். எனவே, அவன் அன்றாடச் செயல்களாவன: விளையாடல், நீராடல், போராடல், உரையாடல், கொண்டாடல் எனும் ஆடல்கள். ‘அடிகளார்க்கு ஆடலில் ஈடுபாடு என்னை?’ என்று கேட்பீராயின், ஆடல் வழியாக இறைவன் படைத்தும் அருளியும் அழித்தும் வருவானாயின், அடிகளார்க்கு ஆடலில் ஈடுபாடு இல்லா திருத்தல் எங்ஙனம்? இந்திய மறைத் துறைகளில் சித்தாந்தம் சிறந்தது என்று ஆராய்ச்சி வல்லுநர் கூறுவர். அது போல, ஆடவல்லாரின் அருந்தத்துவம் மறை வரலாற்றில் மிகவும் சிறந்தது. அதனைக் காட்டும் நாட்டியக் கலையும் அவ்வாறே சிறந்தது. தமிழ் மக்கள் அடைந்த உயர்ந்த பண்பாட்டிற்கு நம் நாட்டியக் கலையே ஒப்பற்ற சான்று. அக் கலையை நாம் சிலருக்கென்று ஒதுக்கி வையாது பலருக்கும் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும்.”

“இலக்கியத்தைப் போலவே நம் கலைகளும் வரம்பு கடந்த கற்பனையில்லாது இயல் வாய்மையை (Realism) ஒட்டியே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. தமிழர் பண்பாட்டிற்கும் பிறர் பண்பாட்டிற்கும் இஃதோர் அடிப்படையான வேற்றுமை. தமிழ்க் கலைகள் இயல் வாய்மையைத் தழுவி வளர்ந்தவை; இயற்கையுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமையுள்ளவை. இவ்வுண்மை நம் கட்டடக் கலையில் மிகத் தெளிவாகின்றது; நாட்டியத்திலோ, பெரிதும் புலனாகின்றது. ஏன்? தமிழ்ப் பெண்கள் அணியும் அணிகலன்களின் பெயர்களுடைய பாருங்கள் - தோடு, இலை, அரசிலை, குழை, ஓலை, கொந்தளவேலை, கொடி, தாலக் கொடி இவை யாவும் இயற்கையுடன் ஒற்றுமைப்பட்ட பெயர்கள். நம்மவர் செம்பினார் செய்த ஆடவல்லார் உருவங்களின் தத்துவம் எத்துணை இயல் வாய்மையுடையது!”

ஆதாரநூல்: தமிழ்த்துது

வெளியீடு

திருமறைக் கலாமன்றம்

238 பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்